

POSTANOWIENIE

Dnia 7 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **M.B.**

skazanego z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 7 października 2021 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 23 kwietnia 2021 r., sygn. akt II Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 29 grudnia 2020 r., sygn. akt II K (...),

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

M.B. został oskarżony o to, że:

1. w okresie od 23 września 2017 r. godzina 18:00 do 24 września 2017 r. godz. 12:50 z terenu pobocza przed prywatną posesją przy ulicy P. w K. działając wspólnie i w porozumieniu z R.Ż. usiłował dokonać kradzieży poprzez włamanie samochodu osobowego m-ki „F.”, koloru białego, rok produkcji 2012, nr rej. (...), nr VIN – (...), wartości 25.000 zł w ten sposób, że po uprzednim wyłamaniu za pomocą łamaka zamka drzwi dostał się do wnętrza pojazdu, gdzie zdemontował plastikową pokrywę od gniazda diagnostycznego

uszkadzając komputer i stacyjkę w wyniku czego powstały straty w wysokości 1211,59 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z powodu braku możliwości uruchomienia pojazdu działając tym na szkodę M.L., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za przestępstwo kradzieży z włamaniem, tj. o przestępstwo określone w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

2. w okresie od 23 września 2017 r. godzina 18:00 do 24 września 2017 r. godz. 17:30 z terenu osiedlowego parkingu niestrzeżonego przy ulicy Z. w K. działając wspólnie i w porozumieniu z R.Ż. usiłował dokonać kradzieży poprzez włamanie samochodu osobowego m-ki „F.”, koloru czarnego, rok produkcji 2012, nr rej. (...), nr VIN – (...), wartości 25.000 zł w ten sposób, że po uprzednim wyłamaniu za pomocą łamaka zamka drzwi dostał się do wnętrza pojazdu, gdzie zdemontował plastikową pokrywę od gniazda diagnostycznego uszkadzając komputer i stacyjkę w wyniku czego powstały straty w wysokości 1200,00 zł lecz zamierzonego celu nie osiągnął z powodu braku możliwości uruchomienia pojazdu, a następnie z wnętrza zabrał w celu przywłaszczenia nawigację samochodową m-ki „G.” wartości 100 zł działając tym na szkodę J.B., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za przestępstwo kradzieży z włamaniem, tj. o przestępstwo określone w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 29 grudnia 2020 r., sygn. akt II K (...), oskarżony M.B. został uznany za winnego ciągu przestępstw z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnionych w ten sposób, że:

1. w okresie od 23 września 2017 r. godz. 18:00 do 24 września 2017r. godz. 12:50 z terenu pobocza przed prywatną posesją przy ul. P. w K. działając wspólnie i w porozumieniu z R.Ż. usiłował dokonać kradzieży z włamaniem samochodu osobowego marki F. rok produkcji 2012, nr rej. (...) wartości około 25.000 zł poprzez wyłamanie za pomocą łamaka zamka drzwi, zdemontowanie plastikowej pokrywy od gniazda diagnostycznego, uszkodzenie komputera i stacyjki powodując straty w łącznej kwocie 1211,59

zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z powodu braku możliwości uruchomienia pojazdu, działając tym na szkodę M.L., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne

- w okresie od 23 września 2017r godz. 18;00 do 24 września 2017r. godz. 17:30 z terenu osiedlowego parkingu niestrzeżonego przy ul. Z. w K. działając wspólnie i w porozumieniu z R.Ż. usiłował dokonać kradzieży z włamaniem samochodu osobowego marki F. rok produkcji 2012, nr rej. (...) wartości około 25.000 zł poprzez wyłamanie za pomocą łamaka zamka drzwi, zdemontowanie plastikowej pokrywy od gniazda diagnostycznego, uszkodzenie komputera i stacyjki powodując straty w łącznej kwocie 1200 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z powodu braku możliwości uruchomienia pojazdu, a następnie z wnętrza pojazdu zabrał nawigację samochodową m-ki "G." wartości 100 zł, działając tym na szkodę J. B., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne, tj. przestępstw z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2021 r., sygn. akt II Ka (...), utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego, który zarzucił:

- „rażące naruszenie prawa procesowego, mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. obrazę art. 434 § 1 k.p.k., poprzez naruszenie wynikającego z tego przepisu zakazu pogarszania sytuacji oskarżonego, gdy nie wniesiono na jego niekorzyść środka odwoławczego (zakaz *reformationis in peius*), polegające na poczynieniu przez sąd odwoławczy nowych, sprzecznych z ustaleniami sądu pierwszej instancji i jednocześnie niekorzystnych dla oskarżonego ustaleń faktycznych w ten sposób, że sąd odwoławczy ustalił, że oskarżony pokonał część zabezpieczeń pojazdów przed kradzieżą i dostał się do ich wnętrza, lecz zamierzonego celu nie osiągnął, gdyż nie zdążył pokonać kolejnych systemów zabezpieczających, przy czym ustalenia te zostały wprowadzone przez sąd

odwoławczy jedynie do części motywacyjnej (uzasadnienia) wyroku w sytuacji, gdy z ustaleń sądu pierwszej instancji, znajdujących odzwierciedlenie m.in. w opisie przypisanego oskarżonemu czynu oraz w treści uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji wynika, że M.B. nie pokonał kolejnych systemów zabezpieczających nie dlatego, że nie zdążył tego zrobić (jak samodzielnie ustalił sąd odwoławczy), lecz dlatego, że nie był w stanie tego zrobić przy użyciu narzędzi, którymi dysponował, a zatem było to techniczne niewykonalne i właśnie z tego powodu M.B. odstąpił od próby dokonania kradzieży”.

W oparciu o tak sformułowany zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K..

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w K. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, albowiem orzeczenie Sądu odwoławczego nie zawierało rozstrzygnięcia na niekorzyść skazanego. Nie mogło zatem dojść do naruszenia zakazu *reformationis in peius*, wyrażonego w przepisie art. 434 § 1 k.p.k.

Wskazać jedynie należy, że odnosząc się do zarzutu apelacyjnego naruszenia prawa materialnego Sąd Okręgowy w żadnej mierze nie czynił nowych, niekorzystnych dla oskarżonego ustaleń faktycznych. W uzasadnieniu orzeczenia wskazano wyraźnie, że w sprawie oskarżonego nie było możliwe uznanie, że usiłowanie M.B. miało charakter nieudolny w rozumieniu przepisu art. 13 § 2 k.k. Jak bowiem wskazano, powołując się w tym zakresie na orzeczenie Sądu Najwyższego, zachowanie sprawcy, który pokonał już część zabezpieczeń pojazdu przed kradzieżą i dostał się do jego wnętrza, ale nie zdążył pokonać kolejnych systemów zabezpieczających, nie stanowi usiłowania nieudolnego. Argumentacja ta w żadnej mierze nie pogorszyła sytuacji oskarżonego i stanowiła akceptację ustalonego przez Sąd meriti stanu faktycznego w zakresie uznania, że zachowanie oskarżonego stanowiło usiłowanie z art. 13 § 1 k.k.

Na marginesie zauważyć należy, że argumentacja autora kasacji w tym

zakresie przystaje raczej do wykazywania zasadności samoistnego zarzutu rażącej niewspółmierności kary, który co do zasady nie może być przedmiotem rozpoznania w postępowaniu kasacyjnym (art. 523 § 1 zd. II k.p.k.). Nie uzasadnia ona natomiast trafności zarzutu obrazy art. 434 § 1 k.p.k., albowiem ocena tego, jakie rozstrzygnięcie jest niekorzystne dla oskarżonego (skazanego) musi uwzględniać jednoznaczne, zaistniałe w danej sprawie kryteria, w postaci m.in. konkretnej kwalifikacji prawnej czynu oraz wymiaru kary orzeczonej, nie zaś jedynie hipotetyczną możliwość orzeczenia niższej kary przy zastosowaniu nadzwyczajnego jej złagodzenia lub w granicach ustawowego zagrożenia, przewidzianego w nowym przepisie przywołanym przez Sąd odwoławczy w podstawie wymiaru kary. W wypadku zmiany kwalifikacji prawnej czynu na korzyść skazanego, skutkującej również zmianą podstawy wymiaru kary, zakaz *reformationis in peius* limituje surowość kary możliwej do orzeczenia za to przestępstwo jedynie ze względu na wymiar sankcji orzeczonej przez Sąd *meriti*. W pozostałym zakresie nie ogranicza jednak swobodnego uznania sędziowskiego dotyczącego płaszczyzny wymiaru kary, kształtowanego przecież nie dowolnie, lecz w oparciu o ogólne i szczególne dyrektywy jej wymiaru.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., obciążając skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.